

Det er vigtigt for mig at sige i dag på Venstres vegne, at vi ikke mener, vi kan gå med til at standse udviklingen. Der skal stadig forskes, og dette område skal stadig kortlægges. Men samtidig skal vi sikre en besindig udvikling til gavn for alle de patienter, som er afhængige af, at der sker en forskning på området.

Henriette Kjær (KF):

At lide af en alvorlig sygdom har store menneskelige omkostninger. Smerte, frygt og usikkerhed følger den syge. Som politikere har vi derfor også en stærk forpligtelse til at skabe de rammer, som kan være med til at mindske disse menneskelige omkostninger, og som politikere har vi derfor også en stærk forpligtelse til at sørge for, at rammerne for den bedste og mest effektive behandling er til stede.

Disse rammer er ikke konstante. Vi lever i en verden, hvor nye og bedre behandlingsmetoder hele tiden udvikles, i en verden, hvor der hele tiden forskes i nye teknikker.

Én af disse teknikker er transplantation af organer og væv fra dyr til mennesker. En teknik, der virker lovende, men også en teknik, der rejser store spørgsmål, ikke mindst af etisk karakter.

Jeg vil her gerne tilkendegive, at jeg som udgangspunkt er positiv over for tanken. Positiv, fordi teknikken skaber nogle interessante perspektiver i behandlingen af sygdom. Her tænker jeg ikke mindst på de åbenlyse fordele, teknikken vil kunne give i forhold til det at tilvejebringe et tilstrækkeligt antal organer.

Som det er i dag, er der mangel på organer til syge mennesker, en mangel, der i al enkelhed betyder, at mange må vente i lang tid for at få indopereret det eller de organer, som kan være med til at gøre dem raske, at mange må vente på de organer, der vil gøre dem i stand til igen at kunne fungere almindeligt uden smerter, uden frygt. For nogle patienters vedkommende betyder organmangel i værste fald, at de aldrig når at få muligheden for at få et nyt organ.

Ved at benytte transplantation af organer fra dyr til mennesker vil antallet af organer stige betragteligt. For syge mennesker, der mangler organer, kan vi alle forstå, hvad det vil betyde.

Man skal dog ikke glemme, at vi samtidig bevæger os ind på et næsten ukendt territorium. Som politikere må vi ikke bare lade os euforisere i lykke og begejstring over videnskabens formåen, derfor skal vi tænke os godt om, før vi tager stilling.

For mig at se betyder det først og fremmest, at der skal ske en grundig og tilbundsående forskning på området, en forskning, der blotlægger fordele og ulemper ved at transplantere organer fra dyr til mennesker, en forskning, der blotlægger gevinster og risici.

I den forbindelse er der for mig at se især én ting, vi skal sikre, nemlig at transplantation fra dyr til mennesker ikke indebærer en risiko for patienterne eller for samfundet som helhed, hvis en epidemi skulle opstå.

Min konklusion er derfor, at vi ikke på forhånd skal afskrive os mulighederne for at skabe rammerne for en endnu bedre og mere effektiv sygdomsbehandling. At gøre det vil være en utilgivelig handling. På den anden side har vi dog også en stærk forpligtelse til at sikre, at vi ikke bare giver los for noget, som ikke er undersøgt til bunds.

I Det Konservative Folkeparti er vi derfor medforslagsstillere til forslaget til vedtagelse, fremført af hr. Niels Bloch Jespersen, ligesom vi er enige i Etisk Råds udtalelse fra den 22. januar år 2001.

Margrete Auken (SF):

Der er ingen tvivl om, at presset på systemet for at få lov til at gøre det her er og fortsat vil være stort. Der er allerede nu investeret kolossale summer og menneskelig forskningskraft i det her projekt, og derudover er der, som ikke mindst fru Henriette Kjær gjorde opmærksom på, en kraftig forventning til, at man måske kan få – jeg tror også, det var et udtryk, der blev brugt før – organer nok.

Jeg vil så sige, at det får vi aldrig. Vi kan være stensikre på, at efterspørgslen vil stige dramatisk, hvis det her først bliver accepteret. Så jeg tror, vi skal gøre det helt klart, at vi altså også igen åbner for noget, som inden for sundhedsprioriteringen kan blive et meget stort problem.

Det vil jeg så bare lige nævne her, for det er noget, vi render ind i hele tiden. Hvad kan man leve med, og hvad kan man dø med? Lad det være et af de problemer, jeg synes vi skal have i bagehovedet, når vi snakker videre om det.

Så er der derudover et andet problem, som så mange har været inde på i dag, at jeg ikke vil fordybe mig yderligere i det, nemlig altså risikoen for, at man overfører virus, som er ufarlige hos dyrene, men altså pludselig kan vise sig at være farlige. Det vil jeg så ikke sige mere om.

Jeg har to problemer, jeg synes, vi skal have belyst bedre, end de er blevet indtil nu. Det ene